

Onor. Palatul Cultural

LOCO

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 6

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare SâmbătăSâmbătă,
12 Februarie 1938

Focul Duhului

Predică

„Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se peste ei”. (Faptele 2:3).

Dacă veți căuta în Biblie, veți găsi că Duhul sfânt are cel puțin 25 de nume, cari toate sunt niște asemănări, ca să ne ajute să înțelegem lucrarea Lui. Dar una din cele mai interesante e asemănarea Duhului cu focul. El s'a pogorît în formă de foc. Toate asemănările date Duhului, arată câte o latură a slujbei lui felurite. Vrem de astădată să vedem ce ne învață asemănarea Duhului cu focul în ce privește lucrarea lui în viața noastră duhovnicească.

Foc curățitor

Intâi, Duhul sfânt e **un foc curățitor**. Domnul proorocește prin Isaia: „...îți voi topi sgura...” Aceasta e lucrarea Duhului sfânt, să topească sgura și rugina de pe viețile noastre. Când tu sau eu ne retragem dela lucrurile obișnuite ale zilei și încercăm să ne închidem, ca să fim câteva clipe singuri cu Dumnezeu și, în lumina Lui, privim la viețile noastre, cred că vom ajunge să vedem că mai este multă sgură pe sufletul nostru. Sunt unii creștini cari sunt cu totul mulțumiți de ei înșiși și simt, — chiar de n'o spun, — că nu mai au nimic de învățat și nimic de lepădat. Acestui soi de oameni îi vorbești degeaba despre lucrurile de mai jos, afară numai dacă Duhul lui Dumnezeu îi va lumina. Dar ceice sunt sinceri cu ei înșiși și nu încearcă să se înșele, vor vedea în aceste clipe că e multă rugină în viața lor.

Nu va veni niciodată o vreme pe acest pământ, când credincioșii nu vor mai avea nevoie de lucrarea curățitoare a focului Duhului sfânt și tocmai ceice sunt mai sfinți aceia sunt mai

gata să simtă această nevoie. Mulțumirea cu starea duhovnicească în care te găsești, e un semn foarte trist. El arată că simțirea ta spirituală față de păcat, a murit. E un semn al sfințeniei să devii tot mai nemulțumit cu tine însuși și să vezi tot mai multă sgură pe tine.

Cred, că multă sgură nu se vede în afară, ci e **ascunsă înlăuntru**. Mulți creștinii au o viață, care pare, pe din afară, foarte mulțumitoare. Prietenii te admiră, frații din biserică sunt mulțumiți de tine, — pentru mulți ești o pildă. Traiești o viață creștină bună și de laudat înaintea oamenilor. Și totuși, dacă ai privi mai adânc în viața ta lăuntrică, ai vedea că ai nevoie de focul Duhului, care să ardă și să curățească sgura. Să încercăm să mergem adânc în această privință, nu adânc în teologie, ci în inimă și în conștiință.

Două înălțimi

Există două înălțimi la cari se ridică de obicei creștinii. Una e sus de tot pe înălțimile munților lui Dumnezeu și alta e abia ridicată dela suprafața mării păcatului. Există o viață care numai încearcă să fie creștină și alta care e plină de viața biruitoare. Există o viață care abia mai trăiește și alta plină de putere. Cum e viața ta? Ești tu mulțumit să fii numai puțin mai ridicat dela suprafața vieții lumesti sau arzi de dorința de a te ridica pe piscurile cele mai înalte ale slavei cerești? Vrei să fii un muc fumegând sau un far strălucitor? Ah, lasă Duhul sfânt să te curățească de această mulțumire cu o viață creștină slabă!

Și o altă sgură e **increderea falsă**. Ești un lucrător creștin. Pe ce se întemeiază încrederea ta? Te

încrezi în persoana și talentele tale? Să nu mă înțelegi greșit: dacă ai talente, Dumnezeu are nevoie de fiecare din ele. Le poate folosi pe toate. Dacă ești înzestrat cu vreun dar, te rog să vii, să-l depui la picioarele Mântuitorului și să-l folosești în slujba și spre slava Sa; dar nu te răzâma pe talentele tale. Unele din cele mai mari lucruri ale lui Dumnezeu au fost făcute de oameni cari n'au avut niciun talent. Unele din cele mai adânci adevăruri spirituale au fost descoperite unor oameni cu puțină educație și cultură, dar cari trăiesc în apropierea lui Dumnezeu. Nu te încrede în talentele tale. Ce mult te înșeli dacă faci acest lucru! Biblia spune: „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul meu, zice Domnul”.

Apoi trebuie să fii curățat de **sgura fricei**. Am stat de multeori de vorbă cu oamenii individual. Și pot să vă spun că există multe persoane cari sunt împiedicate în viața duhovnicească, de frică. Ei ar fi gata să devină mari lucrători pentru Domnul, dar sunt oprți de teamă. Frica de oameni, de sărăcie, etc. le gârbovește viața spirituală.

Dar, vai, o sgură foarte ruinătoare sunt **păcatele ascunse**. Câte vieți creștine sunt nimicite de câte un păcat ascuns așa cum nimiceste viermele, care roade rădăcina pomului! Nu vezi viermele, dar observi că azi se usucă o creangă, mâine alta, până tot pomul e uscat. Nimeni nu vede cauza. Abia târziu, când pomul e tăiat, se vede că ani de zile el a ascuns în sine viermii nimicirii. Așa sunt mulți creștini. Pe din afară par buni, și totuși te miri că, zi de zi, viața lor spirituală se usucă, tânjește și se ofilește.

(Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 6. 12 Febr. 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străinătate dublu.Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier N Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4.

DELA REDACȚIE

MANA nu se lasă mai pe jos de CALAUZA. Am tipărit și din ea foarte multe numere, dar au trecut toate din numărul prim, așa că amintăm pe cei ce se vor abona în viitor la MANA că nu le putem trimite decât dela numărul doi în sus. De aceea trimiteți-ne numai 12 lei pentru un abonament la MANA.

Nu mai avem nicio bucată din numărul prim al FARULUI pe 1938. Ceice se abonează de acum înainte, nu vor primi decât dela numărul doi în sus.

Tipărițul adreselor ne costă bani mulți, de aceea nu ne cereți schimbări de adresa decât atunci, când e absolut necesar.

Avem mult necaz cu poeziile. Primim așa de multe poezii pe cari nu le putem publica și așa de puține pe cari să le putem publica.

În ce privește articolele, slavă Domnului că ne-a binecurantat cu noi colaboratori. De aceea nu ducem lipsă de material. Ceea ce dorim însă, e să avem articole de o calitate și mai înaltă.

FARUL se pune la Arad la poștă în fiecare Miercuri dimineața. Sperăm, că el ajunge până în cele mai depărtate comune până Sâmbătă.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16

SLUJITORII BISERICILOR CREȘTINE

Nu, în Noul Testament nu se găsește nici președinți peste biserici, nici secretari, nici comitete, nici conducători, așa după cum nu se găsește nici patriarhi, nici papi, nici mitropoliți, nici arhi-episcopi, nici protopopi, și nici preoți, decât atunci când se spune că toți credincioșii sunt preoți. Toate aceste numiri nu se găsesc în planul de organizare al bisericii, dat de Duhul sfânt în Noul Testament.

Bisericele apostolice au avut numai două feluri de slujitori: păstori și diaconi. Păstorii au mai fost numiți episcopi și presbiteri. În veacurile de mai târziu, când biserica a început să decadă, s'a început a se face deosebire între presbiter și episcop, formându-se trei clase de slujitori duhovnicești: episcopi, cari aveau sub ei mai mulți presbiteri, a treia clasă fiind diaconii. Dar aceasta e o abatere dela Noul Testament, unde același slujitor era numit uneori episcop alteori presbiter. Sunt multe texte cari dovedesc acest lucru. Noi însă, vom cita unul singur. În capitulul 20 dela Faptele ni se spune că „Pavel a trimis la Efes și a chemat pe **presbiterii bisericii**” (v. 17). Vedeți deci că aci e vorba **de presbiteri**. Acestora Pavel le ține o cuvântare de despărțire în care, la versetul 28, le spune: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus Duhul sfânt **episcopi ca să păstoriți** Biserica Domnului”. Vedeți că acești frați din Efes sunt în același timp **presbiteri, episcopi și păstori**, căci li se poruncește să păstorească. Cuvintele presbiter și episcop sunt grecești. Înțelesul lor în românește e: presbiter—bătrân și episcop—supraveghietor. Deci acești slujitori erau niște bătrâni, poate mai mult în credință, cari aveau însărcinarea să vegheze asupra turmei sfinte și s'o hrănească cu cuvântul Domnului.

Vrem să stăruim mai mult asupra acestei prime clase de slujitori și după aceea vom vorbi despre diaconi.

Așa cum am arătat într'un articol trecut, slujitorii bisericilor, deci și păstorii, erau aleși de biserici. Nimeni altcineva nu avea și nu are nici astăzi dreptul să pună un păstor peste o biserică,

niciun comitet, niciun cerc sau comunitate. Păstorii bisericilor, cari prin Transilvania sunt numiți mai mult predicatori, iar prin Basarabia presbiteri, trebuie să fie aleși de bisericile cărora le slujesc. Dar în același timp bisericile trebuie să caute în rugăciune voia lui Dumnezeu în această privință. E lucru mare alegerea unui păstor și are urmări foarte rele atunci, când nu e făcută după voia lui Dumnezeu. În citatul de mai sus Pavel spune presbiterilor din Efes: „...v'a pus Duhul sfânt episcopi...” Ferice de biserică despre ai cărei păstori se poate spune astfel.

De sigur Duhul sfânt nu va prezenta bisericii care îi cere lumină, pe un om nepocăit. Pavel ne dă în I. Tim. 3, condițiile pe cari trebuie să le îndeplinească un episcop, adică un supraveghietor al bisericii:

„...să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie bețiv, nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani, să-și chivernisească bine casa... Să nu fie de curând întors la Domnul... Să aibă o bună mărturie din partea celor din afară”.

Fiecare din cuvintele de mai sus e nespuse de însemnat. Toți ceice doresc să fie păstori de suflete, trebuie să citească atent și repetat cuvintele de mai sus și fiecare biserică, înainte de a vota alegerea unui păstor, trebuie să le studieze.

Mult rău se produce în cauza Domnului prin alegerea pripită a unor oameni cari nu sunt demni de a ocupa astfel de slujbe.

În aceste articole, noi n'avem loc să vorbim despre toate condițiile de mai sus, dar în numărul viitor vom cerceta mai de aproape câteva din ele.

I. Cocuț

Când închidem editarea acestui număr, nu mai avem niciun exemplar din FARUL No. 1-4. Ceice se abonează de aci înainte, vor primi Farul dela No. 5 în sus.

PRIGONIREA SUB DECIUS

De L. E. Sezonov

Cam pe la anul 250 starea politică și socială a imperiului roman s'a înrăutățit foarte mult. O atmosfera tulbură, plină de nesiguranta și neliniște, plutea peste întreg imperiul. Populația din pricina dărilor prea grele, a sărăcit cu totul și trăia într'o mizerie de nedescris. Iar granițele imperiului, atât cele dela răsărit cât și cele dela apus, începură din nou să fie atacate de barbari, dușmanii imperiului și ai civilizației. Luxul între cei bogăți a trecut peste orice cuviință și petrecerile se țineau lanzi și noaptea, din care pricină autoritatea romană și-a pierdut respectul de odinioară, a ajuns foarte decăzută și și-a pierdut aproape toată puterea. Împărații sau Cezarii romani începură să fie recrutați îndeosebi din rândurile soldaților. Acești dictatori militari adeveseori n'aveau nici un simț politic și dibăcia de guvernare le lipsea aproape cu totul. Păgânismul, religia de stat, slăbea din zi în zi tot mai mult și trăgea să moară. Toate încercările religiei păgâne din acest timp de a birui Creștinismul, arătau că a ajuns într'o stare disperată și în curând își va da obștescul sfârșit. Pe de altă parte, Creștinismul creștea, văzând cu ochii, în număr, putere și influență. Acum creștinii se găseau, în toate colțurile imperiului, în grupuri numeroase. Aceste grupuri sau biserici deveneau, pe zi ce trece, tot mai îndrăznețe și mai luptătoare. Astfel că prin a doua jumătate a veacului al treilea, religia lui Hristos a devenit una din cele mai puternice forțe religioase și spirituale din imperiul Roman. Deaceea romanii cari mai priveau la religia păgână de stat, ca la o trebuință politică pentru unitatea națională a Imperiului, socoteau înmulțirea rapidă a creștinilor ca cea mai mare primejdie pentru siguranța statului roman. Cu pași repezi, clipa fatală se apropia când religia creștină trebuia să fie sau stearsă cu totul din împărăția romană sau adoptată, adică recunoscută ca religie de stat.

Decizia lui Decius.

Decius a fost un simplu soldat care, după lupta contra Goților, a devenit, cu ajutorul armatei Cezarului romanilor. El a domnit pe la 249—251. Dela început chiar

Decius și-a pus în gând să restabilească imperiul în ordine, vigoarea și prestigiul de odinioară. Astfel a privit cu ochii rai pe creștini, suspectându-i de necredincioșie față de el, personal. Toate valurile de prigonire ce s'au revărsat peste creștini, din pricina lui Decius, au fost socotite ca o trebuință politică pentru binele Imperiului. Decius a fost bun la inimă, dar avea păreri cu totul greșite despre creștini și despre locul lor în propășirea Imperiului. Deaceea, el a crezut că nimicirea totală a creștinilor va fi spre fericirea și întărirea imperiului Roman. Pentru că, spunea Decius, numai nimicirea întreagă a tuturor creștinilor va permite și ajuta ca păgânismul, religia de stat, să-și poată recăștiga din nou puterea și gloria lui de odinioară în statul roman. Și numai atunci, cu ajutorul păgânismului restaurat, va putea imperiul să-și recăștige vigoarea, unitatea și ordinea necesară.

În anul 250, prima decizie imperială contra creștinilor a fost iscălită de Decius. Creștinilor de peste tot întinsul imperiului li s'a cerut să se conformeze religiei de stat. Ei au fost obligați și ia parte la toate ceremoniile și jertfele religiei păgâne. Decizia imperială hotărea pedepse mari împotriva acelor funcționari, cari nu vor aplica decizia în toate emănunțele ei. În fiecare județ al imperiului, decizia prevedea să se cheme, la o dată fixată din timp toți creștinii ca să se înfățișeze înaintea autorităților locale și să

aducă jertfe pe altarul idoloilor. Cei ce doreau să fugă, înainte de data fixată, nu erau oprți, dar averile lor se confiscău în folosul statului și în caz de reînțoarcere la locurile de baștină, vor fi pedepsiți cu moartea.

Toți cei ce nu se prezentău la data fixă și nu puteau dovedi, cu un certificat oficial, cum că au jertfit pe altarul idoloilor, erau aduși în fața unei comisii formate din mai mulți funcționari ai statului și câțiva cetățeni ai comunei. Aceștia mai întâi erau amenințați cu pedepse mari și grele; apoi dacă creștinii își păstrău credința, erau băgați în temniță și chinuți într'un chip îngrozitor, prin foame și sete, cu scopul de a slăbi și mai târziu, de a sdrobi cu totul voința creștinilor. În sfârșit, dacă nici aceste mijloace nu-și ajungeau scopul lor, adică de a sili pe creștini ca să aducă jertfă idoloilor, atunci ei erau condamnați la moarte și executați prin foc, sabie, fiare sălbatice, etc.

Pe de altă parte, decizia lui Decius punea în mișcare toată mașinăria administrativă a imperiului roman pentru a împiedica pe unii funcționari, prea miloși sau iubitori de creștini, de a nu-și îndeplini serviciul întocmai după prescripțiile deciziei imperiale.

Decizia lui Decius a făcut un mare prapad în biserica creștină. Foarte mulți au fost trecuți pe lista sacrificiilor sau martirilor, dar nu mai puțin au fost cei ce s'au lepădat de Domnul lor.

În numărul viitor

Urmările deciziei lui Decius.

IN SFÂNTĂ DEVOTARE

*Simt cum arde 'n mine focul
Să vestesc pe Domnul meu,
Mă voi duce în tot locul
Să servesc lui Dumnezeu.*

*Cred că rostul meu în lume
Este să mărturisesc,
Al Domnului Isus Nume
Și în Harul Lui să cresc.*

*Deși sunt slabă ființă
Înapoi nu mă voi du,
Că n'eu merge cu credință
Suflete a căștiga.*

*Domnul Isus e cu mine
Și ce bine mă simțesc,*

*Că am bucurii depline
Când lângă El viețuiesc.*

*Nimeni din aceasta lume
Nu mă va putea opri,
Ca să nu vorbesc de Domnul
Cât în mine voi trăi.*

*Pentru că-I vestesc pe Domnul
Foarte mulți mă prigonesc;
Dar ce-mi poate face omul
Când lui Dumnezeu servesc?...*

*Voi răbda cu bucurie
Chiar batjocuri și ocări
Și ca Isus voi răspunde
Doar cu — binecuvântări*

Valeria Popa

Ce e creșterea în Har?

Nu e ușor a da răspunsul, pentru că puținii înțeleg însemnătatea Harului divin. De-ai zice că Harul e o favoare liberă și nemeritată de noi, nu-i de ajuns. E doar o parte restrânsă din adevărata sa însemnătate.

Harul Domnului e iubirea minunată și nemărginită ce-a fost revărsată peste noi, fără a se avea în vedere vreo măsură sau restrângere în prezent sau viitor la oicare credincios, nici avându-se în vedere meritul nostru, ci după iubirea nemărginită inimii Tatălui Cerese.

Iubirea aceasta întrece orice cunoștință omenească. Înălțimile și adâncimile ei sunt de nepătruns. E deparie mult de așa zisa iubire ce-o practică oamenii între ei și al căreia înțeles l-au pierdut.

Când sufletul ne e înrădăcinat adânc în această iubire și-si scoate hrana trăind numai din ea și în ea, clipă de clipă, putem spune că suntem sădiți și creștem numai în Har. Iubirea aceasta a Harului ne înconjoară din toate părțile și ne umple de el pătrunzând până în adâncul ființei noastre, când venim la Isus. De-am avea inimă de piatră și tot s'ar inmuia, lăsându-se condusă de El.

Ca urmare e că și stânca pustului omenească va aduce roade sub roua binecuvântărilor din cerul deschis, larg și binevoitor.

Nu mai atunci sufletul se va mișca sloboadă în bucuria Harului. Mulțumirea sa va fi să se lase condus, căci atunci nimic străin nu-l va vătăma nici influența cât de puțin. Dimpotrivă, cunoștința și se va mări crescând zilnic, credința va urca culmile încrederei depline, iar fericirea se va scâldea în veșnicile raze ale desăvârșirii. Nu va mai cunoaște necunoscutul, îndoiala și întristarea, căci Domnul va fi începutul și sfârșitul oricărui lucru din viața noastră, — tînta tuturor fiind binele nostru.

Dimpotrivă, încrederea omului de sine, străduința de sine stătătoare și ajutorarea proprie, nu au rezultatul acesta.

Se pune întrebarea: De ce? Pentru că întreaga noastră creștere, mai ales spirituală, stă în mâna lui Dumnezeu, care singur dispune și lucrează înțelepteste cu atât mai mult dacă-l rugăm. Și de-L lăsăm, stăpân pe noi, El, bunul grădinar, ne va crește ca pe crinii câmpului, ce nu-și mai duc grija traiului, ea fiind purtată de El. O viață nouă pune în noi din El și creștem neconștient în frumusețe, bogăție și tărie, pentru că trăim.

Nu zice oare tot așa și Domnul în Evanghelia după Matei 6; 27—29 „Uitați-vă cu luare aminte cum crește crinul pe câmp. Nici nu ține nici nu țese. Totuși vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei. Cine dintre voi, îngrijorându-se,

poate s'adauge măcar un cot la înălțimea sa?”

Priviți la un copil. Ca și un crin, el nu se străduiește să crească, nu lucrează pentru mâncare, nu țese pentru îmbrăcăminte, nu se silește să fie mai frumos. Toate grijile le au părinții săi. Ba chiar nici seama de creștere nu-și dă copilul. E liniștit.

Să ne închipuim un copil stăpânit de un gând nebunesc. Ca să crească, și-ar procura un aparat cu frânghii și scripete, ca, prin ajutorul lui, să se poate întinde și ajunge la mărimea ce o dorește. Cine ar fi nebun să-l ajute la aceasta sau să-l aprobe? Și oricât s'ar chinui un astfel de copil, străduindu-se, n'ar putea să-și adauge nici un milimetru la înălțimea lui, căci holțărarea biblică rămâne neschimbată: „Cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” Acest cuvânt este legea Sa, ce nu se poate călca. Asemeni ne-am putea închipui un pom ce-ar putea conduce după voință soarele și norii ca să-și îplinească cerințele la vremea potrivită? Sau s'ar îmbrăca singur cu muguri, frunze, flori și fructe? Că nu sunt astfel de copii, animale și plante, de aceea și Dumnezeu ne trimite la ei pe noi, oameni mari, ce-avem mai puțină înțelepciune în această privință, ca să luăm învățătură. Și sunt din nenorocire chiar creștini serioși, încă adânciți în Cuvântul Dumnezeesc, ce încearcă prin propria lor putere sau înțelepciune, să placă lui Dumnezeu, să poată crește în daruri duhovnicești, în credință, în Har, sau se îngrijorează și iau măsuri contra greutăților în viață.

Însă cei ce se lasă conduși de Mâna dumnezeiască, ba încă o și caută ca să stea mereu sub binecuvântarea minunată a razelor sale dogoritoare de iubire, — sunt asemeni crinilor, plantelor și pomilor. Grădinarul divin ce le-a dat viața, le va dărui la vreme lumina, ploaie, căldură, după cum îi va și săpa, gunoi și curății de omizi și ramuri nefolositoare.

E un plan stabilit mai dinainte pentru fiecare în parte, după cum le-a stabilit și locul unde trebuie plantați, cum și înălțimea, grosimea și numărul ramurilor ce trebuie să aibă calitatea prin altoire, mugurii, florile și roadele ce trebuie să culeagă grădinarul la timpul venit.

Acești credincioși, de-ar lua astfel seama, ar vedea că în privința creșterii spirituale, orice străduință a lor ar fi nefolositoare. Ba, după ce că nu le aduce nici un folos, mai pot avea și amărăciuni și chinuri sufletești: ca Lot nemulțumitul, căci Duhul fiind împiedicat în lucrare și mâhnit, suie lipsiți de puterea de sus ce ar fi lucrat în ei. De aceea

se văd așa de mulți creștini cu bucuria mântuirii pierdută, oboșiți, poate și rănuți de Satan ce-a profitat de această stare să semene sau să altoiască ceva în ei și el. Ce plin de râvnă erau pentru lucrul lui Dumnezeu, și pentru o viață frumoasă! Băvna venea mai mult dela ei însă, decât de sus. Singuri își fixau împlinirea anumitor lucruri frumoase, ba chiar măsura și timpul lor. Voiau să se crească singuri, în locuri și slujbe hotărâte de ei, fără să întrebe pe Marele Învățător. Lucra *tot firea veche*. Și tot ce nu vine de sus, n'are putere, n'are durată. Obosește și dă faliment.

Să fim deci cu mare băgară de seamă în această privință ca să creștem numai în Har. Și a crește numai în Har, înseamnă să stăm numai în dragostea lui Dumnezeu, lăsându-ne iubiți de El și iubindu-L și noi din toată ființa noastră, dragoste ce nu se poate împlini desăvârșit, decât predându-ne necondiționat: trup, suflet și duh, Lui, Maestrul adevărat al grădinei edenice ce poate lua chip în noi și 'n viața noastră ca început al împărăției Sale viitoare, ale cărei lucrări de temelie prin Isus suntem noi cei ascultători, împlinitori și păstrători ai tezaurului Său de învățături și daruri până în cele mai mici și neînsemnate lucruri.

Ceeace firea noastră pământească nu poate vedea, face și păstra, aceste toate le poate face noua fire din noi, — cea renăscută de Sus, — prin Duhul lui Dumnezeu ce luminează și dă putere să împlinim și să păstrăm toate ce ne dă sau cere Dumnezeu nouă.

Predându-ne Lui, ne socotim ca fără putere și deci trecem cărma în mâna Sa, cu învoirea să facă ce vrea, noi ne mai având dreptul să ne amestecăm în lucrare nici să-I impunem părerea. Ne socotim niște arhitecți ale căror planuri au dat greș prin neducerea la bun sfârșit a lucrărilor începute de noi.

Astfel El purtând grija noastră. — în felul Său însă, și cu mijloacele Sale, — va purta și greutățile noastre. El va lupta pentru noi și 'n locul nostru. Iar noi, adăpostiți în El, vom fi scutiți de orice neplăceri, căci toate loviturile ce vor fi îndreptate asupra noastră, se vor opri asupra Lui.

Legăți de El cu funii nevăzute de dragoste, vom pași în lumina prezenței Sale, cântând victorioși, în timp ce rova cerească de binecuvântări se va revărsa peste mlaștiga ființei noastre noi, cu atât mai mult cu cât e mai însetată. Depinde de curăția și tăria legăturii ce o păstrăm cu El, ca să avem parte de tot mai multe binecuvântări ale creșterii noastre în Har. Și bucurii adânci, aceluștănite, vor încununa fruntea inimii noastre supuse Lui.

(Continuare în pag. 6-a)

Continuăm cu

DESUVINOVĂȚIRILE PĂCĂTOSULUI

de Gb. Gbîcor

"Toți sunteți niște morocănoși"

Spui așa ceva ca și când ai cunoaște în adevăr pe **toți** creștinii. Tare mult aș vrea să știu cam câți cunoști d-ta, căci, după vorbă, nu pari să fi trăit între cei credincioși.

Așa-i că d-ta **nu știi** bine ceea ce spui, ci ți **se pare** numai că e așa cum zici d-ta? Și, fiindcă ți-ar veni bine dacă ar fi așa, o ții una și bună că **asa** e: ba ești gata chiar să iei foc în mână ca să adeverești ceea ce ți se pare d-ta-le că e adevărat. **De fapt, d-ta cunoști pe credincioși numai din auzite.** Le aduci fel de fel de invinuirii, dar niciodată nu ți-ai dat osteneala să cunoști nici creștinismul adevărat, nici pe credincioși. Ba, când ai avut prilejul să-i cunoști, i-ai ocolit cu multă dibăcie. Ți se pare că ești prea sus pus, prea de neam ales ca să-ți bați capul „cu astfel de lucruri și de oameni”. Ai trăit mai mult printre oamenii cari habar n'au de Evanghelie. Și totuși o ții una și bună că „toți cei credincioși sunt morocănoși”. Dacă ai spune: „Sunt printre cei credincioși unii cărora pare că le tot ninge și plouă și la cari nu vezi nimic din fericirea și bucuria pe care zic că le au cei credincioși” aș zice: „Iată un om care vede bine lucrurile și nu are gânduri făcute mai dinainte, când e vorba să judece ceva”. Ba chiar aș spune că ai foarte mare dreptate, căci sunt — din nenorocire — și creștini cărora pare că le tot ninge și plouă. Aceștia însă sau n'au priceput, în adevăr, ce este creștinismul, sau viața lor firească n'a fost încă pătrunsă de bucuria și pacea creștinismului adevărat, sau — ceea ce se întâmplă deseori — n'au pus totul în rânduiala în viața lor. Și din această pricină sunt apăsăți și n'au nici pace, nici bucurie. Numai creștinul care n'are nimic necurat între el și Dumnezeu lui, este plin de bucurie și pace.

Dar morocănoși ajung toți oamenii cari au gustat din tot ce le poate da pământul și cari pe urmă se văd cu totul ruinați. Pentru astfel de oameni nici o bucurie nu mai are vreun gust. Și viața însăși ajunge o povară pentru astfel de oameni.

Creștinii însă, cu cât înaintează în viața creștină, cu atât

au bucurie mai mare de oarece bucuria veșnică, pregătită pentru ei, se apropie din ce în ce mai mult de ei.

"Toți credincioșii beau pe ascuns"

Dacă ar fi așa, cum spui d-ta, firește că ar fi cât se poate de rău. Atunci viața credincioșilor ar fi curat o micuță. Dar, mi se pare că nici d-ta nu crezi ce spui. Doar știi prea bine că acela care bea, se cunoaște de departe, afară doar dacă bea câte puțin. D-ta știi prea bine lucrul acesta, căci, de vreme ce aduci o astfel de „îndreptățire” ca să nu te întorci la Dumnezeu, se vede că-ți cam place să bei.

Dar să zicem că ar fi unii dintre credincioși cari ar face așa ceva, încercând să însele pe Dumnezeu și pe oameni. Ce, ar scădea cu ceva adevărul Evangheliei prin încercarea lor de a înșela pe Dumnezeu și pe oameni? Oricum, astfel de oameni nu pot rămânea ascunși prea multă vreme. Întâi, pentru că oricine se lasă târît de băutură, este numai decît simțit de cei din jurul lui. În deosebi, cel care a băut mult înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu, dacă încearcă să se mai afume câte puțin pe ascuns, ajunge, în cele din urmă, să bea bine de tot. Și apoi, de ce ar ținea așa de mult să se arate credincios când nu este în adevăr credincios? Ii aduce cumva această stare de om credincios vreo cinste din partea oamenilor? Nu este el, mai degrabă, tocmai fiindcă se dă drept om credincios, pricină de ocară din partea oamenilor? Și atunci de ce ar face pe ascuns ceea ce mai toți oamenii fac pe față, fiind — din această pricină — socotiți în rândul oamenilor și lăudați chiar că sunt oameni de viață? Căci, din nenorocire, băutura, ca oricare altă pornire rea, nu se mai socotește azi ca un păcat.

Dar, prietene dragă, de ce să nu spunem lucrurile pe față, așa cum se cade unor oameni sănătoși la minte? **Dumneata raspândești astfel de svonuri pe socoteala unora dintre cei credincioși, de oarece cugetul d-tale este învovărat tocmai din pricina băuturii.** Și d-ta îți dai seama că slăbiciunea d-tale e tocmai băutura. Și, din când în când, îți mai dai seama și de faptul că această slăbiciu-

ne sapă la temelia nu numai a vieții d-tale, ci și a familiei d-tale. Și fiindcă nu poți să-ți faci euectul să nu te mai învinuiască — fie măcar și din când în când — și fiindcă nu vrei să te întorci la Dumnezeu, care singur este în stare să te scape și de beție, te apuci și spui, cu bună știință, minciuni cu acelea de mai sus: toți credincioșii beau pe ascuns. Nu-i așa oare? Oricum, află că o astfel de „îndreptățire” nu poate sta în picioare. E vremea să te întorci de pe calea pe care ai apucat și care te duce în prăpastie. Și, dacă mergi mereu pe calea asta, află, dragul meu, că mergi spre pierzare sigură și pentru vremea de azi, și pentru veșnicie. Vino la Isus cât mai este vreme și ia-L ca Mântuitor, ca să poți scăpa de necazuri.

ORFELINATUL BAPTIST DIN SIMERIA

Visul nostru de ani de zile, a ajuns azi o realitate. In comunitatea baptista din Alba-Iulia, cu ajutorul Domnului și voința fraților, am deschis, în clădirile proprii ale bisericii baptiste din Simeria, un orfelinat pentru copiii orfani și săraci. Odată pusă temelia pe cuvântul Domnului, frații și surorile și toți binevoitorii, cu dragoste și de bună voie au dăruit bani, cereale, haine, rufărie, etc. etc.

Administrarea acestui orfelinat, cu ajutorul lui Dumnezeu este condusă în modul cel mai sfânt, de frații I. Marza ca tutor, Niculae Demia econom și sora Fibia Popovici ca administratoare.

Scopul este să îngrijim, să creștem și să învățăm pe copiii nimănu, atât sufletește, cât și trupest, până vor putea ei singuri să meargă în viață, ca astfel să poată deveni buni cetățeni și buni creștini.

Primum copii și fetițe între 4—12 ani. Grice corespondență cu privire la orfani, daruri, etc. să se trimită pe adresa: Popovici Fibia str. A. Mureșan Nr. 15 Simeria, jud. Hunedoara.

Cu dragoste frățească, al Dv. frate și tutor orfanal.

ILIE MARZA

Frații cari știu unde e fratele I. R. Socaciu, sunt rugați să-l anunțe să vină imediat la Arad.

Ce e creșterea în Har?

Nu e ușor a da răspunsul, pentru că puținii înțeleg însemnătatea Harului divin. De-ai zice că Harul e o favoare liberă și nemeritată de noi, nu-i de ajuns. E doar o parte restrânsă din adevărata sa însemnătate.

Harul Domnului e iubirea minunată și nemărginită ce-a fost revărsată peste noi, fără a se avea în vedere vreo măsură sau restrângere în prezent sau viitor la oicare credincios, nici avându-se în vedere meritul nostru, ci după iubirea nemărginită inimii Tatălui Cerese.

Iubirea aceasta întrece orice cunoștință omenească. Înălțimile și adâncimile ei sunt de nepătruns. E departe mult de așa zisa iubire ce-o practică oamenii între ei și al căreia înțeles l-au pierdut.

Când sufletul ne e înrădăcinat adânc în această iubire și-si scoate hrana trăind numai din ea și în ea, clipă de clipă, putem spune că suntem sădiți și creștem numai în Har. Iubirea aceasta a Harului ne înconjoară din toate părțile și ne umple de el pătrunzând până în adâncul ființei noastre, când venim la Isus. De-am avea inimă de piatră și tot s'ar inmuia, lăsându-se condusă de El.

Ca urmare e că și stânca pustului omenească va aduce roade sub roua binecuvântărilor din cerul deschis, larg și binevoitor.

Nu mai atunci sufletul se va mișca sloboadă în bucuria Harului. Mulțumirea sa va fi să se lase condus, căci atunci nimic străin nu-l va vătăma nici influența cât de puțin. Dimpotrivă, cunoștința și se va mări crescând zilnic, credința va urca culmile încrederei depline, iar fericirea se va scâldea în veșnicile raze ale desăvârșirii. Nu va mai cunoaște necunoscutul, îndoiala și întristarea, căci Domnul va fi începutul și sfârșitul oricărui lucru din viața noastră, — ținta tuturor fiind binele nostru.

Dimpotrivă, încrederea omului de sine, străduința de sine stătătoare și ajutorarea proprie, nu au rezultatul acesta.

Se pune întrebarea: De ce? Pentru că întreaga noastră creștere, mai ales spirituală, stă în mâna lui Dumnezeu, care singur dispune și lucrează înțelepțeste cu atât mai mult dacă-l rugăm. Și de-L lăsăm stăpân pe noi, El, bunul grădinar, ne va crește ca pe crinii câmpului, ce nu-și mai duc grija traiului, ea fiind purtată de El. O viață nouă pune în noi din El și creștem neconștient în frumusețe, bogăție și tărie, pentru că trăim.

Nu zice oare tot așa și Domnul în Evanghelia după Matei 6; 27—29 „Uitați-vă cu luare aminte cum crește crinia pe câmp. Nici nu ține nici nu țese. Totuși vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei. Cine dintre voi, îngrijorându-se,

poate s'adauge măcar un cot la înălțimea sa?”

Priviți la un copil. Ca și un crin, el nu se străduiește să crească, nu lucrează pentru mâncare, nu țese pentru îmbrăcăminte, nu se silește să fie mai frumos. Toate grijile le au părinții săi. Ba chiar nici seama de creștere nu-și dă copilul. E liniștit.

Să ne închipuim un copil stăpânit de un gând nebunesc. Ca să crească, și-ar procura un aparat cu frânghii și scripete, ca, prin ajutorul lui, să se poate întinde și ajunge la mărimea ce o dorește. Cine ar fi nebun să-l ajute la aceasta sau să-l aprobe? Și oricât s'ar chinui un astfel de copil, străduindu-se, n'ar putea să-și adauge nici un milimetru la înălțimea lui, căci holțărarea biblică rămâne neschimbată: „Cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” Acest cuvânt este legea Sa, ce nu se poate călca. Asemeni ne-am putea închipui un pom ce-ar putea conduce după voință soarele și norii ca să-și îplinească cerințele la vremea potrivită? Sau s'ar îmbrăca singur cu muguri, frunze, flori și fructe? Că nu sunt astfel de copii, animale și plante, de aceea și Dumnezeu ne trimite la ei pe noi, oameni mari, ce-avem mai puțină înțelepciune în această privință, ca să luăm învățătură. Și sunt din nenorocire chiar creștini serioși, încă adânciți în Cuvântul Dumnezeu, ce încearcă prin propria lor putere sau înțelepciune, să placă lui Dumnezeu, să poată crește în daruri duhovnicești, în credință, în Har, sau se îngrijorează și iau măsuri contra greutăților în viață.

Însă cei ce se lasă conduși de Mâna dumnezeiască, ba încă o și caută ca să stea mereu sub binecuvântarea minunată a razelor sale dogoritoare de iubire, — sunt asemeni crinilor, plantelor și pomilor. Grădinarul divin ce le-a dat viața, le va dărui la vreme lumina, ploaie, căldură, după cum îi va și săpa, gunoii și curății de omizi și ramuri nefolositoare.

E un plan stabilit mai dinainte pentru fiecare în parte, după cum le-a stabilit și locul unde trebuie plantați, cum și înălțimea, grosimea și numărul ramurilor ce trebuie să aibă calitatea prin altoire, mugurii, florile și roadele ce trebuie să culeagă grădinarul la timpul cuvenit.

Acești credincioși, de-ar lua astfel seama, ar vedea că în privința creșterii spirituale, orice străduință a lor ar fi nefolositoare. Ba, după ce că nu le aduce nici un folos, mai pot avea și amărăciuni și chinuri sufletești: ca Lot nemulțumitul, căci Duhul fiind împiedicat în lucrare și mâhnit, suie lipsiți de puterea de sus ce ar fi lucrat în ei. De aceea

se văd așa de mulți creștini cu bucuria mântuirii pierdută, oboșiți, poate și răniți de Satan ce-a profitat de această stare să semene sau să altoiască ceva în ei și el. Ce plinji de râvnă erau pentru lucrul lui Dumnezeu, și pentru o viață frumoasă! Băvna venea mai mult dela ei însă, decât de sus. Singuri își fixau împlinirea anumitor lucruri frumoase, ba chiar măsura și timpul lor. Voiau să se crească singuri, în locuri și slujbe hotărâte de ei, fără să întrebe pe Marele Învățător. Lucra *tot firea veche*. Și tot ce nu vine de sus, n'are putere, n'are durată. Obosește și dă faliment.

Să fim deci cu mare băgară de seamă în această privință ca să creștem numai în Har. Și a crește numai în Har, înseamnă să stăm numai în dragostea lui Dumnezeu, lăsându-ne iubiți de El și iubindu-L și noi din toată ființa noastră, dragoste ce nu se poate împlini desăvârșit, decât predându-ne necondiționat: trup, suflet și duh, Lui, Maestrul adevărat al grădinei edenice ce poate lua chip în noi și 'n viața noastră ca început al împărăției Sale viitoare, ale cărei lucrări de temelie prin Isus suntem noi cei ascultători, împlinitori și păstrători ai tezaurului Său de învățături și daruri până în cele mai mici și neînsemnate lucruri.

Ceeace firea noastră pământească nu poate vedea, face și păstra, aceste toate le poate face noua fire din noi, — cea renăscută de Sus, — prin Duhul lui Dumnezeu ce luminează și dă putere să împlinim și să păstrăm toate ce ne dă sau cere Dumnezeu nouă.

Predându-ne Lui, ne socotim ca fără putere și deci trecem cărma în mâna Sa, cu învoirea să facă ce vrea, noi ne mai având dreptul să ne amestecăm în lucrare nici să-I impunem părerea. Ne socotim niște arhitecți ale căror planuri au dat greș prin neducerea la bun sfârșit a lucrărilor începute de noi.

Astfel El purtând grija noastră, — în felul Său însă, și cu mijloacele Sale, — va purta și greutățile noastre. El va lupta pentru noi și 'n locul nostru. Iar noi, adăpostiți în El, vom fi scutiți de orice neplăceri, căci toate loviturile ce vor fi îndreptate asupra noastră, se vor opri asupra Lui.

Legăți de El cu funii nevăzute de dragoste, vom pași în lumina prezenței Sale, cântând victorioși, în timp ce rova crească de binecuvântări se va revărsa peste mădăla ființei noastre noi, cu atât mai mult cu cât e mai însetată. Depinde de curăția și tăria legăturii ce o păstrăm cu El, ca să avem parte de tot mai multe binecuvântări ale creșterii noastre în Har. Și bucurii adânci, neîntâlnite, vor încununa fruntea inimii noastre supuse Lui.

(Continuare în pag. 6-a)

Continuăm cu
DESUVINOVĂȚIRILE PĂCĂTOSULUI

de Gb. Gbîcor

"Toți sunteți niște morocănoși"

Spu ai așa ceva ca și când ai cunoaște în adevăr pe **toți** creștinii. Tare mult ai vrea să știi cam câți cunoști d-ta, căci, după vorbă, nu pari să fi trăit între cei credincioși.

Așa-i că d-ta **nu știi** bine ceea ce spui, ci ți **se pare** numai că e așa cum zici d-ta? Și, fiindcă ți-ar veni bine dacă ar fi așa, o ții una și bună că **asa** e: ba ești gata chiar să iei foc în mână ca să adeverești ceea ce ți se pare d-ta-le că e adevărat. **De fapt, d-ta cunoști pe credincioși numai din auzite.** Le aduci fel de fel de învinuiri, dar niciodată nu ți-ai dat osteneala să cunoști nici creștinismul adevărat, nici pe credincioși. Ba, când ai avut prilejul să-i cunoști, i-ai ocolit cu multa dibăcie. Ți se pare că ești prea sus pus, prea de neam ales ca să-ți bați capul „cu astfel de lucruri și de oameni”. Ai trăit mai mult printre oamenii cari habar n'au de Evanghelie. Și totuși o ții una și bună că „toți cei credincioși sunt morocănoși”. Dacă ai spune: „Sunt printre cei credincioși unii cărora pare că le tot ninge și plouă și la cari nu vezi nimic din fericirea și bucuria pe care zic că le au cei credincioși” ai zice: „Iată un om care vede bine lucrurile și nu are gânduri făcute mai dinainte, când e vorba să judece ceva”. Ba chiar ai spune că ai foarte mare dreptate, căci sunt — din nenorocire — și creștini cărora pare că le tot ninge și plouă. Aceștia însă sau n'au priceput, în adevăr, ce este creștinismul, sau viața lor firească n'a fost încă pătrunsă de bucuria și pacea creștinismului adevărat, sau — ceea ce se întâmplă deseori — n'au pus totul în rânduiala în viața lor. Și din această pricină sunt apăsăți și n'au nici pace, nici bucurie. Numai creștinul care n'are nimic necurat între el și Dumnezeu lui, este plin de bucurie și pace.

Dar morocănoși ajung toți oamenii cari au gustat din tot ce le poate da pământul și cari pe urmă se văd cu totul ruinați. Pentru astfel de oameni nici o bucurie nu mai are vreun gust. Și viața însăși ajunge o povară pentru astfel de oameni.

Creștinii însă, cu cât înaintează în viața creștină, cu atât

au bucurie mai mare de oarece bucuria veșnică, pregătită pentru ei, se apropie din ce în ce mai mult de ei.

"Toți credincioșii beau pe ascuns"

Dacă ar fi așa, cum spui d-ta, firește că ar fi cât se poate de rău. Atunci viața credincioșilor ar fi curată și micușă. Dar, mi se pare că nici d-ta nu crezi ce spui. Doar știi prea bine că acela care bea, se cunoaște de departe, afară doar dacă bea câte puțin. D-ta știi prea bine lucrul acesta, căci, de vreme ce aduci o astfel de „îndreptățire” ca să nu te întorci la Dumnezeu, se vede că-ți cam place să bei.

Dar să zicem că ar fi unii dintre credincioși cari ar face așa ceva, încercând să înșele pe Dumnezeu și pe oameni. Ce, ar scădea cu ceva adevărul Evangheliei prin încercarea lor de a înșela pe Dumnezeu și pe oameni? Oricum, astfel de oameni nu pot rămânea ascunși prea multă vreme. Întâi, pentru că oricine se lasă târît de băutura, este numai decît simțit de cei din jurul lui. În deosebi, cel care a băut mult înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu, dacă încearcă să se mai afume câte puțin pe ascuns, ajunge, în cele din urmă, să bea bine de tot. Și apoi, de ce ar ținea așa de mult să se arate credincios când nu este în adevăr credincios? Ii aduce cumva această stare de om credincios vreo cinste din partea oamenilor? Nu este el, mai degrabă, tocmai fiindcă se dă drept om credincios, pricină de ocară din partea oamenilor? Și atunci de ce ar face pe ascuns ceea ce mai toți oamenii fac pe față, fiind — din această pricină — socotiți în rândul oamenilor și lăudați chiar că sunt oameni de viață? Căci, din nenorocire, băutura, ca oricare altă pornire rea, nu se mai socotește azi ca un păcat.

Dar, prietene dragă, de ce să nu spunem lucrurile pe față, așa cum se cade unor oameni sănătoși la minte? **Dumneata răspân-dești astfel de svonuri pe socoteala unora dintre cei credincioși, de oarece cugetul d-tale este înnovărat tocmai din pricina băuturii.** Și d-ta îți dai seama că slăbiciunea d-tale e tocmai băutura. Și, din când în când, îți dai seama și de faptul că această slăbiciu-

ne sapă la temelia nu numai a vieții d-tale, ci și a familiei d-tale. Și fiindcă nu poți să-ți faci cugetul să nu te mai învinuiască — fie măcar și din când în când — și fiindcă nu vrei să te întorci la Dumnezeu, care singur este în stare să te scape și de beție, te apuci și spui, cu bună știință, minciuni cu acelea de mai sus: toți credincioșii beau pe ascuns. Nu-i așa oare? Oricum, află că o astfel de „îndreptățire” nu poate sta în picioare. E vremea să te întorci de pe calea pe care ai apucat și care te duce în prăpastie. Și, dacă mergi mereu pe calea asta, află, dragul meu, că mergi spre pierzare sigură și pentru vremea de azi, și pentru veșnicie. Vino la Isus cât mai este vreme și ia-L ca Mântuitor, ca să poți scăpa de necazuri.

ORFELINATUL BAPTIST DIN SIMERIA

Visul nostru de ani de zile, a ajuns azi o realitate. In comunitatea baptista din Alba-Iulia, cu ajutorul Domnului și voința fraților, am deschis, în clădirile proprii ale bisericii baptiste din Simeria, un orfelinat pentru copiii orfani și săraci. Odată pusă temelia pe cuvântul Domnului, frații și surorile și toți binevoitorii, cu dragoste și de bună voie au dăruit bani, cereale, haine, rufărie, etc. etc.

Administrarea acestui orfelinat, cu ajutorul lui Dumnezeu este condusă în modul cel mai sfânt, de frații I. Marza ca tutor, Nicolae Demia econom și sora Fibia Popovici ca administratoare.

Scopul este să îngrijim, să creștem și să învățăm pe copiii nimănui, atât sufletește, cât și trupest, până vor putea ei singuri să meargă în viață, ca astfel să poată deveni buni cetățeni și buni creștini!

Primum copii și fetițe între 4—12 ani. Grice corespondență cu privire la orfanii, daruri, etc. să se trimită pe adresa: Popovici Fibia str. A. Mureșan Nr. 15 Simeria, jud. Hunedoara.

Cu dragoste frățească, al Do. frate și tutor orfanal.

ILIE MARZA

Frații cari știu unde e fratele I. R. Socaciu, sunt rugați să-l anunțe să vină imediat la Arad.

Din lumea largă

Avionul viitorului. Un vestit pilot italian d. Costes, a spus nu de mult că Italia va face în curând avioane, cari vor putea merge cu iuteală neînchipt de mare, anume vor face 600 de km. într-o oră. Adică de pildă, vor merge într'un ceas din Arad până în București. Iți vine să nu crezi, dar ce nu poate face mintea omului. Durere însă, că, aceste descoperiri nu se fac pentru a duce mai cu iuteală vestea Evangheliei și a păcii între popoare, ci a se transporta gloante, arme și bombe spre prăpădul omului deștept, dar rob de păcat și fără Dumnezeu.

O nouă plantă alimentară, soia. Această planta introdusă de curând în țară, a ajuns să fie cultivată pe 100.000 de hectare în 1937 și se spune că îngrășă pământul și e foarte folositoare. Semăntul ei se face între 15-30 Aprilie. În unele locuri aduce peste 1500 kgr. la hectar.

Comuniștii din Rusia au arestat douăzeci de episcopi, între cari e și Mitropolitul din Moscova, care a fost șeful Bisericii ortodoxe din Rusia. Prigoana însă nu se duce numai împotriva ortodocșilor. Au fost arestați și mai mulți predicatori baptiști.

50 de mii de soldați sălbatiei angajază China în războiul împotriva Japoniei. Aceștia vor fi recrutați din tribul sălbatic, numit Miaos.

Nici America nu se lasă mai pre jos cu avioanele. Ea a făcut un nou fel de avion, care poate sbura la 12.000 m. înălțime. Acolo aerul mult mai rar și avionul poate să-l străbată mai repede. La o înălțime de 6200 de metri acest avion a atins iuteala de 560 km. pe oră.

Marile fabrici Krupp din Germania, cari au făcut multe arme pentru războiul mondial își continuă această lucrare ucigătoare. Anul acesta uzinele au folosit 23 miliarde de lei și 172 de mii de oameni pentru a pregăti omenirea de războiu.

Monedele de 250 lei continuă să fie bune. Nu s'a luat până acum nicio măsură să fie retrase din circulație. Monedele de 100 lei de argint sunt valabile până la 28 Februarie a. c.

Rusia are 50 de fabrici de avioane și 15.000 de avioane militare.

Om fără somn. Paul Kern, un fost luptător în războiul mondial, a fost rănit la cap în luptă. De atunci nu mai poate dormi de loc. Stă doar culcat și cu ochii închiși dela orele unu noaptea până la orele patru. Are 54 de ani.

Hitler a ajuns stăpânul complet al Germaniei. Până acum în fruntea armatei era generalul von Blomberg și în fruntea ministerului de externe stătea baronul von Neurath, oameni cari aparțineau vechilor forme de guvernământ. Acum ei au fost înlăturați și conducerea armatei a trecut cu totul în mâinile lui Hitler.

Japonia a comandat din România 2000 de vagoane de sare. Aceasta e cea mai mare comandă din ultimul timp a sării noastre.

Toate cooperativele din țară a fost trecute printr'un decret-lege sub controlul direct al Ministerului Cooperatiei.

Până acum România a exportat din producția 1937, 776.000 tone de grâu.

În fostul palat regal din Madrid, republicanii au instalat o fabrică de arme și muniții.

O prințesă rusă din Paris a avut un smarald cu o valoare foarte mare. Zilele trecute smaraldul i-a fost furat. Ea spusese că ar mura dacă ar rămâne fără acest mărgăritar prețios. Și așa s'a și întâmplat. La două zile după ceas ta ea a murit. Ferice de ceice au smaraldul nespuse de prețios, pe Isus Hristos. Acesta nu poate fi furat niciodată. Și e cel mai prețios mărgăritar din univers.

Ce e creșterea în Har?

(Urmare din pagina 4-a)

Dar legătura noastră, pentru a avea roadă din belșug și prețioasă, — trebuie să fie, clipă de clipă, ascunsă în Dumnezeu, asemenea mlădiței altoită în lăuntrul butucului, curățată, înfășurată și legată strâns pe deasupra. Iar privirile și auzul să fie îndreptate spre El, asemenea unei flori ce se îndreaptă după soare. Să veghiem ca nimie străin sau necurat, piedici sau păcat, să nu se așeze între noi și El, ceeace ar slăbi legătura, ar întuneca lamina și răci căldura. Seva duhovnicească, plină de hrană întăritoare, n'ar mai circula liberă între butuc și mlădiță, iar fructele ar fi mai puține, mai necoapte și nu așa de parfumate și frumoase. Dacă piedeca ar fi mare și de mai lungă durată, ar aduce și ofilirea noastră. Vom secera roadele de acolo unde ne-am îndreptat privirile și ne-am înodat legătura.

Să nu ne descurajăm dacă ai s'ar părea că am fost plantați într'un loc frământat, neroditor sau nepăcurat nouă. Spunând păsurile noastre Lui, — bunul nostru Grădinar, — fără nici-o grijă să pășim plini de încredere, El se va îngriji de noi, cum spune în Ieremia 17: 7-8: „Binecuvântat să fie omul ce se încrede în Domnul și a cărui nădejde e El. Căci e ca un pom sădit lângă ape, întinzându-și rădăcinile spre râu. Nu se teme de căldură când vine și frunzișul lui rămâne verde”.

Ori unde ne-am afla, El poate face ca să creștem, cât timp soarele nu-i împiedicat să strălucească și roua nu-i oprească să curgă din cauza noastră. Ba încă va

înflori pustiul, va inverzi totagul uscat și va scoate apă din stâncă. Iar cece va se par piedici sau greutate în cale, vor transforma în binecuvântate mijloace ce vor ajuta creșterii noastre. Și încă să ne obișnuim, — de-l iubim mult și n'incădem în El, — să primim tot ce ni s'întâmplă, ca din mâna Sa pentru folosul nostru, oricât ar fi arșița sau furtună de mare.

Iar de este cumva vreun om ce-a eșuat din El, Butucul Vieții, și creșterea și încetat, ba pomenindu se chiar dușmanul său propriu, să nu dispere. Mai e rază de nădejde ce străbătând prin: ne rii negri ai neascultării sale să-i spunem că El îl primește din nou de se întoarce la El cu inima frântă și se apropie cu toată seriozitatea cerută de pocăință, ca să se alipească de pieptul Domnului în care mai bate o inimă pentru fiu risipitor din care nu s'a răcit dragostea Tatălui său.

Celor ce până acum s'au mai îngrijorat sau măcar s'au temut de greutate sau piedici, le spun în Domnul să încredințeze, căci vor crește în Har: toți gați, îmbrăcați și frumoși ei și rîmii câmpului ce nu toce, nu țes, nu fac nimic pentru creșterea lor și nici nu se îngrijorează de ceva. Ba încă mă mult: „Ca palmierul vor înflori: ce drepti. Vor crește ca cedrul din Liban. Sădiți în casa lui Ichova, în curțile Domnului nostru, ei vor înflori; chiar bătrânețe vor rodi și vor fi plini de viață și de verdeață”. (Ps. 92: 13-15).

Gh. N. P.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN TIMPUL VACANȚEI DE CRĂCIUN, frații seminariști, Marcu Nichifor și Dumbrăvean Petru, basarabeni, au vizitat 30 de biserici din Ardeal. Ei ne roagă să le scriem mulțumirile lor adânci către frații din comunitățile Cluj și Alba-Iulia pentru dragostea ce le-au arătat-o pretutindeni.

BISERICA DIN CORONINI, Caraș, a avut o deosebită bucurie la 6 Ian. cu ocazia căsătoriei religioase a fr. I. Scobercea cu sora El. Petcu. Actul căsătoriei a fost îndeplinit de fr. Constantin Buriman, păstorul bisericii.

IN AJUNUL ANULUI NOU în biserică din Slobozia, jud. Cetatea Albă, s'a ținut un frumos program al tineretului, care s'a început cu Imnul Regal, după care s'au declamat poezii, chemând tineretul la Domnul. La sfârșitul programului s'au pocăit 3 persoane.

ZIUA UNIRII PRINCIPATELOR, 24 Ian. a strâns frățietatea din biserică a doua din Timișoara, la o frumoasă serbare. Programul s'a început cu Imnul Regal și a fost împodobit cu poezii, cântări în cor a fraților români și germani și au vorbit fr. Micu și D. Negrău.

S'A ȚINUT SERBAREA SOCIETĂȚII tineretului în biserică din Pesce, jud. Timiș, la 23 Ian., condusă de fr. T. Magdlin. A cântat corul din loc, s'au declamat poezii și s'a îndeplinit actul unei binecuvântări de către fr. I. Truța.

CORUL MIXT ȘI BARBĂTESC din Căvăsânț, jud. Arad, a vizitat biserică din Sămbăteni. Programul tineretului a fost condus de fr. Gh. Farcaș, ajutat de fr. seminarist Sorin Alexe. S'au declamat poezii și a cântat corul bărbătesc și mixt. Biserica a fost neîncăpătoare pentru ascultători — Gh. Farcaș.

COMUNA CAPRUȚA, jud. Arad, are nevoie de fierari, cojocari și pantofari. Frații din această comună ne roagă să publicăm că, dacă sunt frați cari cunosc aceste meserii, ar fi bine-primiți în această comună. Dacă nu se găsesse teți trei, cel puțin ar avea mare nevoie de un fierar. Doritorii să se adreseze la fr. Ioan Ursu, com. Căpruța, p. Bărzaava, jud. Arad.

O INALȚĂTOARE SERBARE a avut loc, la 21 Ian., în biserică din Ceica, jud. Bihor. Au luat parte biserică din Hidiseul de sus și din Ciutelec, care a stat aproape doi ani închisă pentru motivul că nu are aceeași credință cu ortodoxii. Programul a fost condus de fr. Selejan. Vorbitori au mai fost fr. Popovici, Cucu, Podlică și Sim. Florian, explicând ascultătorilor însemnătatea zilei de unire a Principatelor și datoria de a ne supune autorităților.

LA BOTEZUL DOMNULUI frații din comuna Slobozia, jud. Cetatea Albă, au

avut un frumos program împodobit cu poezii și cuvântări în urma cărora au venit la Domnul doi tineri. A fost un public numeros. — *Dulgher Iov.*

S'A ȚINUT CONFERINȚA ANUALĂ a cercului Panticeu la 23 Ian. în biserică din Măseș. Au luat parte delegați din 8 comune. Ca centru al cercului s'a ales com. Măseși, lucrător al cercului fr. Prodan Ioan, ajutori, fr. Fărăgău G. și Fărăgău Nic. și 15 evangheliști. Seara s'a ținut o frumoasă evanghelizare condusă de fratele lucrător al cercului, la care a mai vorbit fr. Băcianu I. A cântat

corul tineretului; s'au declamat poezii și bucuria se citea pe toate fețele.

IN SOLOMON, JUD. SOMES, sunt numai câțiva frați și surori cari nu au unde să se adune la închinăciune. Reagă pe frații de pretutindeni, cari iubesc lucrul Domnului, să le dea ajutorul lor pe adresa: Costea Vasilie, com. Solomon, p. Gărbău, jud. Somes.

FRĂȚII DIN SALONTA, JUD. BIHOR, au avut o înălțătoare serbare la 23 Ian. la care a luat parte corul din Ciumeghiu, condus de fr. I. Moldovean. Serviciul a fost condus de fr. Popa P. ajutat de fr. T. Moldovean și Orosian din Salonta.

DELA UNIUNE

La intervenția Uniunii Baptiste, Onor. Ministerul de Culte a dispus deschiderea a opt case de rugăciune baptiste, cari fuseseră închise în ultimul timp de autoritățile locale. Aceste case de rugăciuni sunt următoarele: Turf (Satu-Mare), Râmeți, Cara (Cluj), Bocești (Turda), Curtea (Severin), Toplița și Gălbănești (Mureș) și Berezoș (Tighina). Frații din aceste localități sunt rugați să ne scrie dacă autoritățile locale au executat ordinul de deschidere.

Bisericile sunt rugate să ne trimită dovezi în două exemplare semnate de martori, cu privire la orice intervenție a vreunui preot sau a oricărui slujitor a

vreunui cult, la autorități ca să prigonască pe bapțiști. Dacă vreun preot, etc. prigoneste pe copiii bapțiști, huieste cultul baptist, vorbește cu autoritățile locale sau județene să facă greutăți bapțiștilor, să ne trimiteti îndată dovezi scrise și semnate de martori în dublu exemplar. Chiar dacă o astfel de persoană nu reușește în planul său, tot să ne trimiteti dovezi.

Mulțumim foarte mult actor biserici, — puține de altfel, — cari s'au grăbit să ne trimită dărnicia anuală pe 1938. Darurile lor au fost foarte bine venite în acest timp când lupta grea pentru libertatea noastră, ne costă atâtea spese. Pilda lor e vrednică să fie urmată.

NOU! Mari reduceri și rabate la literatură! **NOU!**

Comitetul nostru de literatură, a hotărît în ultima ședință, mutarea Depozitului de literatură la Arad. Conducător al Depozitului este fr. Dănilă Pascu.

Odată cu aceasta s'au hotărît reduceri foarte mari la mai multe cărți arătate mai jos, după cum și acordarea de rabate mai mari revanzătorilor.

Se dă rabat de 30 la sută dacă se comandă dela 15 bucăți de același fel, în sus, la următoarele cărți:

Femeile în Noul Testament, prețul vechiu 25 lei, prețul de acum 20 lei.

Celălalt tâmplar, prețul vechiu 25 lei, prețul de acum 15 lei.

Tristul păstor, prețul vechiu 12 lei, prețul de acum 10 lei.

Femeia în slujba regească, prețul vechiu 35, prețul actual 25 lei.

Viața de familie în Biblie, prețul vechiu 40 lei, prețul de acum 35 lei.

Datoria bisericilor către predicatorii lor, 2 lei.

Credința și misiunea baptistă, 18 lei.

Doctrinile biblice, 30 lei.

La toate cele de mai sus se dă rabat de 30 la sută!

Se acordă rabat de 20 la sută dacă se comandă dela 15 buc. de același fel, în sus, la următoarele cărți:

Ana din Ava, prețul vechiu 40 lei, prețul de acum 35 lei.

Maria Slessor, 25 lei.

Odată cu aceste cărți, puteți comanda Biblii mici cu trimiteri, 100 lei și testamente cu titluri și psalmi 20 lei.

Comenzile se fac contra ramburs la adresa:

DEPOZITUL DE LITERATURĂ, Arad, Str. Fabricii 20,

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Vorbirea de rău

„Vă spun, că în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit”. (Matei 12:36—37). Păcatul vorbirii de rău este una din cele mai mari piedecii în calea creșterii spirituale a creștinilor și a înaintării Impărăției lui Dumnezeu. Citește cele de mai jos cu mare băgare de seamă și urmează cele ce vei învăța.

Un credincios povestea odată ce mare folos a avut el din următoarea întâmplare: el a mers la un predicator și a început să-i istorisească niște fapte rele despre cineva. Predicatorul a ascultat liniștit și apoi a luat Biblia și a deschis la Deuteronom 13:14 și l-a întrebat: „Frate, ai îndeplinit d-ta condițiile scrise aici?”

- 1.) Ai făcut cercetări?
- 2.) Ai căutat?
- 3.) Ai întrebat cu deamănuntul?
- 4.) E adevărat?
- 5.) Lucrul e întemeiat?
- 6.) Uriciunea aceasta a fost făcută în mijlocul tău?

Căci versetul acesta așa spune: „...să faci cercetări, să cauți și să întrebi cu deamănuntul. Dacă este adevărat, dacă este lucrul întemeiat, dacă această uriciune a fost făcută în mijlocul tău”.

Credinciosul, de care vorbim, a trebuit să recunoască cu părere de rău, că n'a îndeplinit niciuna din aceste șase condițiuni, ci repeta doar un SVON, fără să fi încercat să se poarte biblic față de el. El n'a uitat niciodată această lecțiune și a dat-o și altora.

Biblia și limba

Iată ce spune Biblia despre limbă:
Iacov 3:6: — Limba este un foc și o tume de nelegiuiri

Iacov 3:8: — Limba este o otravă de moarte.

Rom. 3:13: — Se slujesc de limbile lor ca să înșele.

Ps. 140:3: — Ei își ascut limba ca un șarpe, au pe buze otravă de năpărcă

Ps. 52:2: — Limba ta nu născocoște decât răutate, ca un briciu ascuțit...

Ps 57:4: — A căror limbă este o sabie ascuțită.

Ps. 50:19: — Limba ta urzește viclășuguri.

Un mare bărbat creștin a spus că limba e cumpăna vieții spirituale. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul”. Limba descoperă starea spirituală și cuvintele arată caracterul omului. Un om bun nu poate spune cuvinte rele. Celce acuză pe alții de motive rele neîncetat, nu face altceva decât își descrie starea lui sufletească. Limba e

chipul sufletului. Ea oglindește caracterul și viața. De aceea secretul unei vorbirii curate e o inimă curată și sfințită de plinitatea Duhului.

Un grup de credincioși dintr-o localitate s'au adunat laolaltă și s'au hotărât să nu vorbească pe nimeni de rău. Ei s'au ținut de hotărâre și rodul a fost că o mare trezire sufletească a venit în acea comună, în care multe suflete au găsit pe Domnul. Să pregătim și noi în felul călea Domnului, ca să putem fi martori unei noi revărsări a puterii Duhului Său și a unor noi Rusații.

Solomon numește pe un fel de oameni, „bărfitori” (Prov. 18:8). Iar Pavel numește pe unele femei „limbute și iscoditoare” (I. Tim. 5:13).

Un predicator a fost vizitat odată de un membru al bisericii sale care a înce-

put să vorbească de rău pe mai mulți membri ai bisericii. Păstorul i-a zis: „Mai știe cineva despre aceste lucruri afară de D-ta?” „Nu”, a răspuns el. „Afară de D-ta?” „Nu” a răspuns el. „Atunci” a zis bunul păstor, „du-te acasă, ascunde totul la picioarele lui Iristos și nu mai spune nimănui acest lucru până când harul sfânt te va ajuta să ai curajul și dragostea să te duci personal să spui acestea celor ce le-au făcut”. Dacă e vorba să vină un blestem peste biserica Domnului, nu te fă tocmai d-ta unealta diavolului ca să-l aduci”.

„Dacă n'ai de spus un cuvânt bun despre cineva, taci. Vorbește despre acei oameni despre cari ai de spus ceva bine. Dar de rău să nu vorbești pe nimeni”.

FOCUL DUHULUI

(Urmare din pagina 1-a)

Cauza e un păcat ascuns pe care ei îl știu, dar nu-l dau afară din viață. Dă voie focului Duhului sfânt, să curățească această șgură a păcatelor ascunse din locurile adânci ale sufletului tău!

Dar nu pot să nu mai amintesc o șgură și mai adâncă, **motivele rele**. Aici suntem foarte adânc. Cuvintele acestea, — motivele rele, — sunt simple, dar lucrurile de cari vorbesc, stau la temelia vieții omenești. De ce predici tu? De ce cânti? De ce jertfești pentru biserică? De ce primești să fii ales ceva în lucrul Domnului? Nu înlătura întrebarea, ci încearcă să răspunzi fără părtiure. Lucrezi pentru ban, sau pentru lauda omenească sau pentru alt motiv lumesc? Atunci aduci jertfa lui Cain. Singurul motiv care trebuie să ne îndemne să facem ceva, **este dragostea lui Hristos**. Acesta e motivul-motor care trebuie să mâne pe copiii Domnului în tot ce fac.

Foc transformator

Iarăși, locul Duhului sfânt vrea să ne topească **pentru a ne face asemenea lui Hristos**. În 2 Cor. 3:18 se spune că „**suntem schimbăți în același chip al Lui**” prin Duhul. Slujba Duhului nu s'a sfârșit și planul lui Dumnezeu nu s'a îndeplinit în întregime când a fost curățită rugina. El vrea să ne topească și apoi să ne toarne în forma chipului Fiului Său, să ne facă după acest Model desăvârșit. Vrea să facă din noi niște caractere sfinte. Numai Du-

hul sfânt ne poate topi în așa fel ca să poată produce în noi trăsăturile modelului după care vrea Duhul să ne toarne: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețta, înfrânarea poftelor”.

Foc strălucitor

În sfârșit, focul Duhului vrea să facă din noi **lumini strălucitoare**. Focul luminează. Și Duhul vrea să ne împartă și nouă această putere de a lumina. Nu există lumină fără ardere. În orice fel de lumină, întâi vine arderea și mistuirea și apoi lumina. Acest lucru se vede în lămpile cu petrol sau în cele electrice.

Ah, dacă dorim să fim ceea ce Dumnezeu vrea să fim, aceasta **ne va costa scump. Eul trebuie să fie ars**. Privește la o lampă. Vei vedea că întâi ea se cheltuiește și numai așa luminează și în măsura în care se consumă în aceea și luminează.

Toată această lucrare de a ne curăți de șgură, de a ne turna în chipul lui Hristos și de a ne face lumini e îndeplinită de Duhul. Ce trebuie atunci să facem noi?

Duhul sfânt nu lucrează în noi fără învoierea noastră. El își face lucrarea numai în măsura în care ne lăsăm în mâinile Sale. Deci predă-te, iubite cititor, pe deplin în mâna marelui Artist ca să te prelucereze după chipul lui Hristos și să facă din tine o lumină strălucitoare în calea celor pierduți!